

Serfőző Simon

Mezők jöttek szemben

A napfényben hunyorgó tájra emlékezem,
s a csend buborék bokraira,
s mezsgyekarókra, amelyeket
felgyújtogattak az évszakok,
korom kavargott és halotti füst.

Anyámra emlékezem: gyalogolt messziről
a kedvük szegett, fáradt utakon.
A kapuban lábát táncoltatta előtte a kutya.
S másnap és minden nap ment,
vitte hátán az eget. Léptei azóta
belesüppednek mélyen
az idő vége-nincs barázdáiba.

Penészes, megkékült paradicsomot rágtam.
Mezők jöttek szemben, jöttek a dombok.
Ó, hogy tudtam volna emelni, nyújtani föl
magasabbra a fákat, mert örökké csak állnak,
szomjazva és sohasem érik el az égi itatóvályúkat.

A felhőket néztem, a vasútpartot,
ahol tavasszal pipacsok kergetőztek.
A tanyák, mint görnyedt öregemberek
hurcolkodtak a rögök, kottyanók közt.
S répát, krumplit mentem böngészni
a szelektől hánykódó szántásokra,
amerre a füstölgő szegénység pernyéje szállt,
suhogott az égi magasba.

Úgy fogytak el ők

Hajdani pocsétákban,
kihílt sarakban keresem,
a rettenetes-nehéz bakancsok nyomai
hová merültek el a mélybe,
s a valamikori parasztok kínjait,
életük vergődését
honnan érezni még föl,
kiknek torkában az ízetlen szegénység
fojtogatva megkeseredett.

Akik füstölögve,
mint a kürtők,
lobot vetve sokszor,
a sérelmet, bántalmakat,
káromolva Istent, embert
kiabálták ki magukból.
Haragjukban a szelet
megfojtották volna,
szisszenni se tudjon.

A Nap szívükig bevilágított,
ahol mindig tisztaság volt.
Amerre éltek, a forró nyaraktól,
mint a szájuk, cserepesedett ki
minden árok.

Úgy fogytak el ők,
süppedtek össze az időben,
mint sárga, ellobbanó homokdombok.
Elmentek, akár az évek,
emléküket csak a környékek őrzik,
ahol beletemetkeztek a földbe.

Így őrződtek meg bennem messzi,
varjú-öreganyós falvaikkal,
ahol én még láttam,
amikor sorsuk égalja aláomlott,
maga alá temetve mind, ami volt,
a múltból semmi se maradjon.

Anga Mária

Manapság...

Manapság világtalanná válnak a látók is,
szembogaraik belevesznek a sötétbe,
nem szárnyal már az őszinte tekintet!
Gyehenna füstje lepi el a tájat!

Tapogatózunk, mintha a föld alatt járnánk,
lassan szárnyaink is elüszkösödnek.
Magunkra hagyottan botladozunk,
emlékeink néha még kivirulnak,
koronásodnak, föl az égre, ragyogva,
de gyermekeink ezt már nem látják,
mert mi csak tapogatózunk, mintha a föld alatt járnánk,
mintha csak lefelé vezetnének az utak,
gyertek utánunk –mondjuk-, kövessetek,
így szorongunk, egymás testéhez lapulva,
menetelünk hétfőtől vasárnapig,
csak kibírjuk. Ezt a „kibírást” kell megtanítani
az utánunk jövőknek, a jövőnek?

Manapság világtalanná válnak a látók is!
Szembogaraik belevesznek a sötétbe!
Nem szárnyal az őszinte tekintet.

Vége lehetne már

Vége lehetne már ennek az évnek is,
most úgyis mindennek csak a végét várjuk.
Néha átrepül egy-egy madár a szobákon,
de ilyenkor sem gondolunk a tavaszra.

Fészekhagyók lettünk mind,
elárverezzük saját életünket,
gyűrött, izzadt lepedők között
éjszakáinkat gyónjuk meg
bűneink helyett.

Nem kedves a szó,
hegyek közé mehet, ki énekelni akar.
Menekülhet a süket fák közé,
ahol eltemetik a kövek.

Zúzmarásodik a reggel.
Vége lesz majd ennek a napnak is.

Finta Éva

Tengerpart

A tenger szétfeszíti az eget
a partra roskadnak habzó vizek
a köveken sirályok törnek át
totyognak ringanak fehéren
vitorláznak dingik jollék gyanánt.

Két játékos sirály hullámszik el
a sziklapart s az éber ég között
a horizonton tengervíz fröcsög
mint részeg matróz köpködi szavát.

Sikítva hullanak a víz fölé
s a lendület már légbe kapja őket
ahogy halásszák a zúgó vizet
tömegben rajzik sok madársziget.

A partokat ők fűzik át a vízzel
a vízpermetben ringva – hullva szállnak
apad-dagad szárnyuktól a fehérség
rikoltanak s beköltözik a tájat.

Pár-baj

Az ember alapból dupla.
Fehér és fekete útja.
Hímből és nőstényből gyúrták -
földi és kozmikus gyurmát.

Az ember alapból kettő:
lélek és test, a didergő.
Emléket hordoz magában:
milyen lesz halálra váltan.

Az ember eleve páros.
Sötét mellett világos.
Keserű mellett az édes,
erényeiben a vétkes.

Az ember áldott és megvert.
Veszít, ki mindent megnyert.
Ügyetlen a zseniális,
szájáról lehull a frázis.

Az ember osztatlan egység.
Kétségei megfelezték.
Épségében egészséget
áldoz fel a felezésnek.

Az ember törpe és nagyság.
Levedli, hogy lássuk arcát.
Végesre tervezett léte
belép a csillagos terébe.

Sólyom

levegő selymébe döf szárnyad sólyommadár
 sárga szemed fenyőgyanták ékköve
 borostyán szemed kultúrák ékköve
 te szent madara egeknek földi birodalmaknak
 szent madara ős Egyiptomnak Hórusz
 kerecsensólyom madara Szkítia népeknek
 te elsivatagosodó idők megfejthetetlen zárványtete
 szent kerecsen őrzője magasaknak mélynek
 kitárt szárnyad ölyü madár megfeszíti a levegőeget
 kitárt szárnyad Ízisz és Ozirisz lelkét éleszti újra alatta egyre szűkül
 a megsárgult idő – benne az ember téged néz sóváran
 fölötte Ízisz
 alatta Ozirisz
 szívében Hórusz
 ereje fénye

Minden van

minden van, minden érik
 tudhatod: az idő szépít
 tudhatod: az idő vásik
 foga közt arcot másít.

minden beérik egyszer
 kereszt nélkül, keresztrel
 viszed vagy ráfeszítettek
 testedben vonalát rejtéd.

minden van, minden érik
 beteljesülten vagy félig
 tavasz jön, viharos, fényes
 vágója szeleket élez.

Feketerigó

balkonomon hím feketerigó
 temetetlen hever két napja
 nem nézek oda nem ásom el a kertben
 nem mozdulok csak gondolatban
 nem értem mi hozta utamba

talán ő volt ki ablakomon
 kopogott és verdesett szárnya
 úgy egy hónappal ezelőtt egy délután
 mintha szobámba kérné magát
 órákig verdesett mindhiába

rózsaszín füst a hegyek mögött
 az eltűnő napkorong fénye
 szétmállik a sűrűsödő ég színében
 a hegygerincek rajzolata
 átfest mindent az este sötétre

Baglyok

ő s ső
 z volt már. z
 vagy telünk kezdete.
 a szomorúfűz tarra vetke-
 zett, s egy reggel arra figyel-
 tünk fel, hogy ellepték a fát
 a fülesbaglyok, tíz, húsz, har-
 minc vagy negyven, egy egész
 sereg. számlálni próbáltam
 őket – nem lehet, mert ősz-
 szebújtak kupacokba a göm-
 bölyű fejek. és másnap is, és
 egész hónap, hogy ott tanyá-
 zott a bagolysereg. szemük be-
 csukva, szélfúvásban, s hogy jöttek
 a hidegek, ámulva lestem: meddig bír-
 ják ezt a majdnem telet. szépek vol-
 tak és meghökkentőek, ahogy uralták a
 falu közepét – a madarak és a gyerekek.
 az volt a baj, az iskola, hogy jöttek s
 mentek és velük szórakoztak az aprónépek.
 mintha fel sem rezzentek volna az álma-
 tag szemek, mégis, egy reggel nem vol-
 tak sehol, eltűnt és többé nem jött visz-
 sza a bóbiskoló, lomhán pisla, titokzatos
 madársereg. és egyre hidegebb lett.
 szakállas dérben álltak a szélben hintázódó hajlékony
 fűzfaágak. az ablakon át, mint akik csodára
 várnak, lestük a fát... hátha még visszatérnek.
 s miként karácsonyfánkat mi idebent,
 felékesítik nekünk a telet. s
 mert egyre hidegebb lett,
 reméltük: találtak
 jobb helyet.

Fecske Csaba

Egy gyermek szeme

szerelmes nyár pacsirtacsönd
anyaként marasztal a föld

idekéklik a messzi hegy
köd-hálóingben szendereg

fürkészi egy gyermek szeme
arra a csúcsra feljut-e

a tegnap nyelvét nyújtja rá
nem a kedvére volt talán

szeplős kis arca földerül
szívén egy huncut angyal ül

kékjével kínálja az ég
hogy föl ne repüljön oda
vézna teste a nehezék

Tele sötéttel

magát keresi bennem valaki
bizonytalanul mint kába beteg
a kapaszkodót a kórház folyosóján
és odajut ahonnét elindult
elgyötörtten fekszik vissza az ágyba
bámulja a plafont de nem jön
akit vár csak a nővérke
lázmérővel a kezében
arcára fagyott mosollyal
hiába ég a villany s kaparásza
mintha kínjában tenné
a fény a kopár fehér falakat
semmit se lát
szeme szíve tele sötéttel

Míg bele nem hálnak

hol van az Éden amit Isten ígért és
hol van az Isten aki ígérte elhull a virág
eliramlik a szarvas előled hol van a lomb
méltatlankodik a rigó reszket a kertben
a rózsa hiszen az ősz már itt araszolgat
a kertek alatt leveti szirmait mint lány a
ruháját s elveszett szüzességét – hajnali
harmat – könnyezi meg bezzeg ilyenkor hol van
a tavalyi hó dobban a szív az a dolga
otthon-e házad és a hazád ahol élni lehet
az nem lehet hogy nincs hova hazamenned
messze az ég elkápráztatnak csillagai távoli fénye
az időnek és melegedsz az éjszaka parazsánál
a szépség lassú tüze ez ébred a Bükk idekéklik
amint lehull pára-ruhája és rázendítenek éhes kismadarai
s mint akiket a hit megigézett miséznek míg bele nem hálnak

Perspektíva

Graham úr sperma-bankjában kiváló férfiak ivarsejtjeit tárolja tudósokét és élsportolókékat nem vitás milyen szép idea ez mert gondoljunk csak a keskeny vállú nyápic alakokra akik ráadásul még ostobák is meg fogjuk érteni Graham urat akinek elképzelései szerint ezentúl csak szép testű magas intelligenciahányadosú egyének fognak világra jönni micsoda perspektíva tárulkozik fel az emberiség előtt a hibátlan emberek időszeke a leendő anyák rendelkeznek tetszés szerint Adonis küllemű okos fizikust, nőbolondító filmsztárt jegenye-termetű izomkolosszust mert melyik anya szeretne korán kopaszodó jelentéktelen utódot nem lesznek többé szürke hétköznapi emberek haszontalan kenyérpusztítók kocsmatöltelekek csak versenylovak mintájára tenyésztett férfiak nőik

a fejlődés következő lépcsőfoka a tenyészanyák korszaka lesz amikor az erre a célra kiválasztott nőnemű egyedek szülik majd nem tudni még jutalomból vagy büntetésből sorozatban a szuperbíbiket a fejlettségnek ezen a szintjén már nem várható el a nőtől hogy maga hordja ki és táplálja mellei ruganyosságát veszélyeztetvén a jövő letéteményeseit persze még itt sem állhatunk meg a gyereknevelés minden nyugét-baját le kell venni a család s mert nem is lesz család az egyén válláról hivatalból erre szakosodott intézmények végzik majd az életkor és a társadalmi helyzetnek megfelelő képzésben részesítvén utódainkat a szülőtől milyen elavult fogalom – az ivarsejt-betétestől távol majd a kellő alapok lerakása után az eljövendő homo sapiens futószalagon – úgy juthat el a lombiktól az urnáig hogy nem lesz szüksége a megannyi félreértést és fájdalmat okozó emberi kapcsolatokra

Csontos Márta

Agymosás

Ma reggel jött a látászavar,
csak kacagott rajtam a fény,
először úgy éreztem, nem
bocsátok meg magamnak
a rendellenességért, nem
tudom feloldani az összes
ellentmondást, tévedésem
árulás önmagam ellen.

Másodszor volt már bennem
valami önfeledtség, játszottam
a lehetőséggel, ott tébláboltam
a terepasztalon, s már kevésbé
érdekelt, ki nevet a végén.
Sokadszorra engedélyt adtam
magamnak önnön felhatalmazásomra,
mélyen zsebbe gyűrtem a magam
ellen koholt vádakát, s agymosás
ürügyén egyszerűen szemébe
dobtam az olvashatatlanná tépett
vádbeszéd foszlányait.

Éreztem, elnyertem a bűnbocsánatot,
Isten bátorítóan arcomba nézett.

Furcsa nyár

Olyan furcsa az idei nyár,
mintha egy idegen kéz
tolná a felhőket az égbe,
a rózsabogarak is ügyetlenül
készülnek a nászra, – olyan
furcsa az idei nyár – valami
rázuhant a fény szeméremtestére.

A kövek meg itt fekszenek
csendben, csak hevernek, mint
tetszhalott bogarak, – mindenhol,
minden olyan valószínűtlen.
A forró falak között bujkálnak
az árnyak, én meg itt a kis sámlin
mantrázom a 'miatyánkat', – mert
fájnak a csontjaim, szakadnak az inak,
s ahogy a reszkető leveleket felemelem,
érezem a finom erezetten, tenyerem dombján
összefonódnak a szívvonalak.

Égi játéktér

Csak egy klikk, egy bejelölés
és elérhetlek téged.
Égi tető alá én is beférek.

Meg akarom tartani a helyem,
Uram, a tőled kapott terméklistán.

Melletted ébredek, s nem félek
magamra venni köntösöd,
pedig nem rám méretezték.

Ám mindhiába akarok dobókocka
lenni az Irány a Paradicsom
című társasjátékban.

Klikk, de az angyalokat
megtéveszteni nem lehet.

A stratégia ünnepélye

*„Csönd rakott fészket mindenem,
hallom a hangját szüntelen
s nem tudom, mit mond, Istenem!”
(Kaiser László)*

Világít bennem a félhomály,
valami fényt kap minden
ismeretlen, – mintha halálán
lenne már a magány, helyet
kapok az égi sugárkoszorún,
s Istennel suhanok változásba
az emberrévalás jogán.

Felszabadításra várok, ami
eddig történt érvénytelen,
elhagyott évszakok sűrűsödnek
mögöttem, – a torlaszok
elzárják a kijáratot. Néha látom
már mi vár rám, túl az időtlenség
felhőkbe merülő hegyein.

Ülök az összetartozás szegélyén,
akár még győztes is lehetek,
ha jól működik a stratégiám.
Most végre kiénekelhetem az
elégiát, maradhatok a sorok
között rímtelen, – s a messzire
néző tornyok között, lecsendesítve,
alul marad a lehetetlen.

Fazekas József

Lassan elmúlnak

(állatainkért)

Lassan elmúlnak mellőlünk
hűtlenül hú állataink,
ide talált a gonosz szándék.
Bajok, betegség ülte meg házunk
csorog az emlék, mint a méz.
Fognak a kapaszkodók.

Lassan elmúlnak mellőlünk
hűtlenül hú állataink.
Lombjával lapoz át az időn
a képzelet, hiányt nem pótol.
Fények, merre vagytok?
Szeretni minden tud, ha észreveszed:
a szél zenéje oldja a kötést,
kék csöndjével az ég, a bánatot,
a lehet, ígéretével könnyül szívemre.
Összekulcsolt kezeinkben te meg én:
élünk.

Lassan elmúlnak mellőlünk
hűtlenül hú állataink,
megmaradni is tudni kell,
tanít a perc, az óra.
Hűség vinnyog váró lelkemben.

A versek a díjak

A versek a díjak,
a vers a vagyon,
a versek az út
s nagyon akarom:
amerre kéne,
amerre lehet,
ne legyen mindig
fájóbb és lejjebb,
A vers, az fény,
a vers, az derű
ami csak út van,
legyen gyönyörű,
a szándék kevés,
nagyon kevés,
vigyen magával
a szív, az ölelés,
A vers az két kéz,
ha ráncos is emel,
a vers, hogy van
isteni érdem,
érdem érted,
titok és csoda:
a versek, az díj
lelked otthona.

Eső után

Nézem eső után
a nyugalom gyémánt cseppjei
szikráznak a fenyő tűlevelein,
fényükben elég
a szürke szomorúság
lelkét leheli rám a kert
s előbújnak a madárdalok,
lobogni kezd a remény,
a szomorúság nem üthet
tanyát szívemre,
nézem,
a van sohasem múlhat el,
még a fűszál is
fölkiabál a Napba.

Dilemma

Agyalhatok,
dagadhat bármekkorára
a fejem,
a-ról b-re nem jutok,
szemem belevakul
a képernyő káprázatába.
Ő mondja,
ő ellenmondja,
már semmit sem tudok,
már semmit sem értek,
növekszenek bennem
a kicsi, a nagy
és az ultra bajok.
Már semmit sem tudok:
hányan vannak
a makulátlan tolvajok
és a bolondok.

A kék oroszlán I. (1997, olaj, vászon, 195×240 cm)

Sebestény-Jáger Orsolya

Adriai emlék

Visszavágnyi oda,
hol a hűs és szédítő mélység felett
csapkodó hullámok sírják lankadatlan:
hazamegyek.

S olajfák karjain át
mintha víztükörben látná,
úgy nézi önmagát,
e létező, s mégis álmodott világ.

Az égen feltartóztathatatlanul
egy fehér habfoszlány
messzi méltósággal
továbbvonul.

S a pillanat áldását tudni
kőben, szélben, homokban,
s e lüktető, lélegző világra
naponként vágyni egyre jobban,

s versben írni az égre fel,
hogy ki mindent töretlen szépséggel
ránk hagyott itt, lélekben
a fényes felhőkig emel.

Pipacsok álma

Vedd az árnyas ég alatt fogant szavam,
úgy kaptam én is, miként kiforr a bor,
vagy mint magányos parton az esti szél,
mely távoli víztükrön hullámot sodor.

Én írok egyre, véghetetlenül,
ez jutott osztályrészemül nekem,
vedd az árnyas ég alatt fogant szavam:
pipacsok álma nyári réteken.

Csöndes útravaló

(Jn 14,6)

Gyűjtsd egybe Uram, mint nyáját a Pásztor,
a szétszaladt, szertelen éveket,
mint felhők messzi raját az égbolt
végtelen palástja terelgeti fent.

Kertem hűs titkait jól ismerem,
a mélyben ismerik így sorsukat a fák,
minden szögletben emlékek moccannak,
szélben rezdülő, sok aranybarna ág.

Az út, melyen végül megállok,
s a hársfák alatt visszanezék,
szép volt, a legszebb talán,
és végtelenbe vitt, akár az Élet.

Régi nyár

Mint kislánykoromban, a nyári fűben,
dudorászom csöndes, önfeledt dalom,
míg bő uszályát húzza fölöttem az ég
és átbukik a fény a házfalon.

Honnan is száll e régi foszlány: Gyerekek,
gyertek! – s míg választ mormolok,
alig hiszem, hogy feledni tudtam:
Nagymama, a drága már régen halott.

Huszonöt év

(Férjemnek)

Ha visszatekintek az úton,
fiatal leány szemekkel látom:
lépted mellettem a maradandó hűség,
Te titkom vagy, szerelmem,
férjem, s a barátom.

Négyezer ember megvendégelése

(Mk 8)

Urunk a kenyér falatnyi volt csak,
aprócska, tépett, fáradt kezektől érkező,
s míg lelkünk erejéből adtuk tovább
felfénylett alattunk a sárguló mező.
Úgy vettük csodáid, mint az álmodók,
kik hinni sem mernek, mégis egyre kapnak,
s azóta minden falatnyi kenyérben újra fénylik
szívünk zugáig lehajló irgalmad.

Imádság

Isten, Te nagy.
Csupa fény, felhő, és jegenyék álma vagy.
Tőled ébrednek a kertek,
láthatatlan karod soha nem fárad,
s a lombok közötti ágon
áldott lélegzeted árad,
szírom és csíra vagy.
Belőled merít minden reggel
szélfútta sziklák alatt a tenger.
Isten, Te nagy.

Madár János

Lapozz bele a fákba

Lapozz bele a fákba,
minden levél egy-egy győzelem.
Az évgyűrűk lágy erezetében
indul el örökre velem!

Az idő mostoha nemlét,
csak a kezed lesz áldott virág.
Ujjaid meggörcbült menedék záloga,
mire fényes feszületté magasodik
szívedben a vágy.

Érezni, fájni –
csak tiszta ember tud.
A hófehér égboltot
sose hazudd!

Csillagnyi csupán
ez a világ,
és benne a szó,
az ének is
törékeny ág.

Madarak tolla ha rávetül
megmaradt gallyainkra,
akkor a csönd
mégis eljőhet.
Beleszivároghat
lábnyomainkba
és cipelhet
árnyékot, követ.

Fénnyel áldott

Magzatvíz az élet,
hogy mégis, mégis.
Értünk születik
a tengernyi ég is.

Fölemelt csillag
kezed és szíved tája.
Megtart minket
az ölelés gótikája.

A lélek vallatása

A fény, a szín, a lomb, a szó
– – – – mind megannyi ősi szándék.
Barlangok falán az éjszaka,
vérünkre hulló ajándék.

Mégis, mégis meg kéne maradni,
nincs más tűz az örökölt reményben.
Egyetlen csillagunk porlik
a sorsunkra hajló égen.

Állókép

Örökzöld tenger
az égre nyíló terem.
A fenyvesek évszaknyi zúgása
arcodtól eleven.

Csöndből faragta az idő
honi hajadat, a szád.
Kimerészkedik lélegzeted elé
ez az ország.

Nagygyörgy Erzsébet

Éjjeli árnyakat űz

Éjjeli árnyakat űz ma a hajnali nap, vele ébred a Föld,
hajlik a nád, fűszálon gyűlik a mennyei könnycsepp.
Szélfutamok hárfáznak, bókol a felleg a fénykoronának,
földanya most daloló madarat csal bíbor egére.

Pongyolapitypang szórja a magját, terjed a szépség,
nyári melegben virgonc szúnyog szívja a vérünk.
Dús jegenyék lágy lombja közé beszivárog az isteni fény,
búsul a szív, de talán bimbót hajt még a remény is.

Isten forró könnye pereg

A hold fellegpaplanon hempereg,
fönről Isten forró könnye pereg.
Szomorkodik a táj is, vibrál a lég,
villám cikkan, büszke nyárfa ég.
Folyó rohan, lábra kél hirtelen,
medrét elhagyva rohan esztelen.

Feléd futok

Feléd futok,
hajam hullámot ver,
köröttem napsugárnyalábok,
barna földrögök.
Könny repked,
időhurokba lépek,
de még jókor,
szívem, szívedbe rejtem.

Egyedi tárlat

Olykor rám tör a szépség utáni éhség,
szívem derül, ha látom, semmi kétség.
Szemmel becézem a hont, nevelem a fákat.
A repcevirágzás olyan egyedi tárlat,
mintha millió vödörnyi kadmiumsárga,
ráömlött volna a meglepett tájra.
S a nyári pipacsnyílás is megejtő látvány,
mint megannyi, búzamezőn térdeplő bálvány.